

Ἐφυγε καὶ ὁ Παῖσιος ὁ ἀγιορείτης, ὁ τελευταῖος ἀπὸ τοὺς Γέροντες –πνευματικοπαῖδι μετὰ τὴν ἀράδα τοῦ καὶ αὐτὸς τοῦ Ἀρσενίου ἀπὸ τὰ Φάρασα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας (ἀπὸ τὰ Φάρασα καὶ αὐτός)– ποὺ ἀξιώθηκα νὰ διαβάσω βιβλίου τοῦ ἢ νὰ γνωρίσω στὴ ζωὴ μου. Νὰ ἔχει τὴν εὐχὴ τοῦ ὁ κόσμος ὅλος καὶ ἰδιαίτερα οἱ Ὁρθόδοξοι, ὅσοι θέλουν, γιὰ τὸν ἕνα ἢ γιὰ τὸν ἄλλο λόγο, νὰ διορθώσουν ἐκεῖνοι τὴν Ἐκκλησίαν ἀντὶ νὰ διορθώσει ἡ Ἐκκλησία ἐκείνους. Ἀμήν!¹¹⁸

*

117. Ζήσιμος Λορεντζάτος (Ἀθήνα 1915-2014): Ποιητής, δοκιμιογράφος, μεταφραστής, ἀπὸ τοὺς νεότερους ἐκπροσώπους τῆς γενιᾶς τοῦ 1930. Παρακολούθησε τὸ 1ο ἔτος τῆς Νομικῆς καὶ στὴ συνέχεια ὁλοκλήρωσε τὴ φοίτησή του στὴ Φιλοσοφικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, χωρὶς νὰ λάβει τὸ πτυχίο. Τὸ 1949 παρακολούθησε μαθήματα ἀγγλικῆς φιλολογίας στὴ Σορβόνη. Συνεργάστηκε μετὰ πολλὰ λογοτεχνικά περιοδικὰ καὶ τὴν ἐφημερίδα «Τὸ Βῆμα». Στὰ γράμματα ἐμφανίστηκε τὸ 1936. Τὸ 1953 ἀποκήρυξε ὅλα τὰ δημοσιευμένα μέχρι τότε κείμενά του. Τὸ 1988 τιμήθηκε μετὰ τὸ Ἀ΄ Κρατικὸ Βραβεῖο Κριτικῆς-Δοκιμίου (τὸ ὁποῖο δὲν ἀποδέχθηκε) καὶ τὸ 2001 μετὰ τὸ Βραβεῖο τοῦ Ἰδρύματος Οὐράνη γιὰ τὸ σύνολο τοῦ ἔργου του. [Ἀλέξης Ζήρας, «Ζήσιμος Λορεντζάτος», Λεξικὸ Νεοελληνικῆς Λογοτεχνίας, Πατάκης, Ἀθήνα 2008, σ. 1281-1282, καὶ Ν. Π. Παῖσιος, «Χρονολόγιον Ζήσιμου Λορεντζάτου, 1915-2004», περ. Νέα Ἑστία, Ἀφιέρωμα στὸν Ζήσιμο Λορεντζάτο, τχ. 1786, Φεβρουάριος 2006, σ. 330-350].

118. Ζήσιμος Λορεντζάτος Collectanea, Δόμος, Ἀθήνα 2009, σ. 513.

Δυὸ λόγια τοῦ Γέροντα Παΐσιου, Θεὸς σχωρὲς τὴν ψυχὴν του, δοκιμασμένα, ἀξιζοῦν περισσότερο ἀπὸ ἑκατοντάδες τόμους λόγια ἀδοκίμαστα ὅταν θέλουν νὰ διορθώσουν... τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν: «Ἐὰν θέλεις νὰ βοηθήσεις τὴν Ἐκκλησίαν, διόρθωσε τὸν ἑαυτό σου, καὶ ἀμέσως διορθώνεται ἓνα κομματάκι τῆς Ἐκκλησίας. Ἐὰν φυσικὰ αὐτὸ τὸ ἕκαμαν ὅλοι, ἡ Ἐκκλησία θὰ ἦταν διορθωμένη» (Ἐπιστολές).¹¹⁹

*

Τὰ παπαδιαμαντικὰ σύνορα «μεταξὺ τῆς θείας καὶ τῆς ἀνθρώπινης δικαιοσύνης» τὰ προσδιόρισε, μιὰ γιὰ πάντα, μὲ τὴν πνευματικὴν φρονιμάδα του, ὁ ἀγιορείτης ἀσκητῆς Παῖσιος, ὅταν τοῦ ζητήθηκε, ἀπὸ τοὺς ἐνδιαφερόμενους, ἡ γνώμη του γιὰ τὴν ἀπόφαση ἐνὸς παπᾶ, σὲ κάποιο χωριὸ τῆς Μακεδονίας, νὰ μὴ διαβάσει τὴ νεκρώσιμη ἀκολουθία σὲ ἓνα κοριτσάκι ποὺ κρεμάστηκε ἀπὸ ἓνα δέντρο, ἐπειδὴ σκοινιάστηκε ἡ γίδα τους –ἐκεῖ ποὺ τὴ βόσκαγε τὴ βρῆκε πνιγμένη– καὶ τὴν εἶχε φοβερίσει ἀπὸ τὸ πρῶν ὁ πατέρας τῆς πῶς, ἂν δὲν πρόσεχε καὶ πάθαινε τίποτα τὸ ζωντανό, θὰ τὴν κρεμοῦσε: –«Καλὰ ἔκανε ὁ παπᾶς», εἶπε ὁ πάτερ Παῖσιος, «ποὺ δὲν τὸ διάβασε (τὸ κοριτσάκι)· καλὰ ἔκανε καὶ ὁ Θεὸς ποὺ τὸ πῆρε στὸν Παράδεισο».¹²⁰

119. Αὐτ. σ. 533.

120. Αὐτ. σ. 233.